

stanislav struhar

dar naděje

VOLVOX GLOBATOR

Stanislav Struhar
Die Gabe der Hoffnung
Přeložila Markéta Kliková

Kniha vychází s podporou rakouského Spolkového
ministerstva pro výuku, umění a kulturu

Gefördert aus den Mitteln des Bundesministeriums
für Unterricht, Kunst und Kultur

copyright © Stanislav Struhar, 2018
translation © Markéta Kliková, 2018
Wieser Verlag GmbH, Klagenfurt/Celovec, 2018

ISBN 978-80-7511-421-1

*Protože Evropané zapomněli na to, že jsou Evropany,
a věřili, že jsou pouze – a samozřejmě s velkou pompou –
Francouzi, Britové, Italové, Němci, Rakušané, Sověti...
Proto jsme zažili tyto dvě pohromy, dvě světové,
evropské války, které z mého pohledu byly dvě občanské války,
což si vojáci neuvědomovali, protože každý uvažoval
podle filozofie své vlasti.*

JORGE LUIS BORGES

1/

Louka byla nádherně svěží, jemně ponořená do slunečního svitu, květiny na ní zářily jako barevné kapky, jaro již bylo krásné a vlahé, lehký vánek působil konejšivě. Matthias ležel na lavičce pohlčené stínem stromu a mlčky sledoval letadlo plující po nebi, pomalu opouštělo Vídeň. Znovu sáhl pod lavičku a láskyplně pohladil Maxe, svého psa, vtom však zaslechl kroky. Posadil se, usmál se a zamával na pozdrav, Max se rozeběhl. Podřepla a sklonila se ke svému psu Achimovi, něco mu zašeptala do ucha. Na koleno jí ladně sklouzl pramínek vlasů, těch úchvatně zrzavých vlasů. Max se radostí rozštěkal a ona k němu natáhla ruku.

„Sotva mě znáš a už mě tak pěkně vítáš. Jak slyším, tak už si dokonce tykáme,“ prohodila a Matthias se zasmál.

„Taky bychom si mohli tykat. Já jsem Matthias.“

„Alena.“

„Takže Lena.“

„Ne, Alena,“ poznamenala a otočila se zase k Achimovi. Ty dnes vůbec nehodláš Matthiase pozdravit, zeptala se ho tiše. Zvedl k ní oči, pohled měl zvláště sklíčený. Alena ho pohladila po hlavě, narovнала se a usedla na

lavičku, Achim ji nespustil z očí. Utíkej si hrát s Maxem, vybídla ho a jemně si uhladila lesklé bílé legíny, které jí pevně obepínaly nohy. Matthiase zajímalo, jestli si ještě půjde zaběhat. Ano, ale holt později, až před odjezdem domů. O víkendu tu není takový klid jako dneska, poznamenal Matthias a zeptal se, jestli by neměla chuť se projít. Pak se zvedli a současně pohlédli na své psy ležící v trávě. Že jsou moc roztomilí, prohodila Alena.

„Rodiče jinou rasu nechtěli,“ podotkl Matthias, „prostě to musel být kavalír King Charles španěl. Původně si přáli zbarvení blenheim, jako je Achim, ale nakonec si stejně vzali Maxe.“

„Tricolor je taky pěkný,“ usoudila a zeptala se, jak dlouho ještě bude Maxe hlídat. Už jen pár dnů, odvětil Matthias a ona zavolala na Achima, že zanedlouho bude jejich setkáním s Maxem konec.

„Až rodiče příště poletí do ciziny, tak se kluci můžou vidět.“

„Cestují vaši hodně?“

„Co jsou v důchodu, tak docela ano. Ale většinou jezdí do Bad Bleibergu, kde máme druhý dům.“

„To je paráda, jen ať si užívají, dokud to jde,“ poznamenala Alena, přičapla si a pohládila květinu. Dodala, že vůbec nechce pomýšlet na to, že taky jednou zestárne. Na to teď myslet přece nemusí, vždyť je tak mladá, podotkl Matthias a Alena vstala, zahleděla se za Achimem, který si hrál s Maxem a běhal za ním. Matthiase zajímalo, jakého původu je její jméno, a Alena se na něj obrátila. Odpověděla mu, že je to české jméno, rodiče totiž emigrovali z tehdejšího Československa do Rakouska, ale ona se narodila ve Vídni, vyrůstala tu. Její pozornost

ted' upoutala dvojice kosů, kteří se vznesli ze stromu. Prohodila, že jsou krásní a že má kosy ráda, a Matthias se jí zeptal, čím se živí, nebo jestli ještě bydlí u rodičů. Odvětila, že sice chodila na vysokou, ale momentálně je nezaměstnaná. Doma prý už nebydlí, má vlastní byt. Co prý studovala? Bohemistiku. Matthias také chodil na vysokou školu, ale to už je let. Studoval divadelní vědu, nicméně studium nedokončil. Alena také chtěla původně na divadelní vědu. Prý jestli Alena chodí často do divadla? Jen občas. Když byl v jejích letech, také chodil občas do divadla. Alena na něj pohlédla.

„Můžu se tě zeptat, kolik ti je?“

„Kdy se zase chystáš na nějaké představení?“ zeptal se spěšně.

„To netuším, ale určitě brzy. Samozřejmě jen za předpokladu, že mě pustí Achim.“

„Co prosím?“ přeptal se Matthias a Alena se zasmála a ohlédla se.

„Achime, kdepak jsi?“ volala, přejela pohledem po louce a zahlédla Maxe, který seděl úplně tiše a upíral na ni pohled. Pak spatřila Achima, nehnutě ležel v trávě. Opakovaně na něj zavolala a hned se za ním vydala. Sklonila se nad něj, poklekla a ptala se ho, co s ním je, hladila ho po hřbetě a hlasitěji se ho ptala, co se děje. Matthiase zajímalo, zda není zraněný, popošel k ní a podřepl. Alena odpověděla, že nevidí, že by byl někde poraněný, ale bude ho muset rychle odvést k veterináře.

Když Matthias u baru osaměl, vytáhl mobil a zavolal jí, aby se přeptal, jak se jí daří. První dny byly hrozné, ale

už se cítí lépe, odpověděla a zeptala se, zdali má ještě na starosti Maxe.

„Ne. Už je zpátky u rodičů.“

„Achim mi strašně schází.“

„To věřím. A co jinak děláš?“

„Běhám, ale nejen na Wilhelminenbergu,“ odpověděla Alena a navrhla, že může přece někdy vyrazit s ní. Třeba, utrousil jen a ona se ho zeptala, co to za ním v povzdálí slyší za hlasy.

„To je můj bratr s manželkou. Dneska jsem v práci.“

„Kde pracuješ?“

„U nich v kavárně,“ podotkl a v tu chvíli si všiml, že Jochen vyšel z kanceláře a hledí na něj. Matthias ještě dodal, že musí končit a ozve se jí později, a rozloučil se s ní. Jochen mu oznámil, že už mají dort, tak prý jestli ho zaveze k rodičům. Jasně, prohodil Matthias. Pak převzal od Gudrun zmíněný dezert, nasedl do auta a odjel.

Kolona byla dlouhá, jízda centrem náročná, avšak na kraji města provoz prořídil a před Matthiasem se otevřela silnice na Strebersdorf. Když se blížil k domu rodičů, všiml si, že máma prostřela na zahradě, a sotva vystoupil z auta, už mu Max běžel v ústrety. Máma překvapeně zvolala, že s dortem čekala Gudrun. Ta je v kavárně, poznamenal Matthias, podal mámě zákusek a sehnul se k Maxovi, zahleděl se mu do očí a pozdravil ho, pohladil ho přitom po hlavě. Chudinka Gudrun, ta neví, kam dřív skočit, dokonce i v kavárně má všechno na starosti ona, podotkla máma. Pak vešla do domu, načež se Matthias zvedl a posadil k zahradnímu stolu. Zahleděl se na trávník, který byl v celé zahradě čerstvě posekaný, rozprostíral se mu před očima hladký jako koberec. Máma

donesla pomerančový džus a přisedla si k němu. Ptala se, co dělal o víkendu. Nic, utrousil a zahleděl se k Marchfeldskému kanálu, který se poklidně trpytil a mihotal v lehkém stínu. Proč prý ve dnech volna něco nepodnikne? Nechce se mu, je utahaný, vysvětlil mámě, která chtěla dál vědět, jestli se mu neozvala Marlene.

„Jak jsi najednou přišla na Marlene?“

„Však jste se k sobě tak hodili. Myslíš, že je ještě s tím svým přítelem?“

„Tak to netuším,“ odpověděl a hlasy v okolí zesílily.

„Co se to tam děje?“ prohodila máma a otočila se. Zahlédla mladý pár se dvěma dětmi, černošskou rodinku, jak se zastavili na ulici a společně četli v mapě. Matthias poznamenal, že určitě zabloudili, a tak vstal, došel k nim a přátelsky je pozdravil. Ukázal jim ulici, kterou hledali, a když se vrátil k matce, zeptal se jí, kdy mají s tátou v plánu zase vyrazit do Bad Bleibergu. Už se to blíží, nemůžou se dočkat, odpověděla mu a líčila, co všechno mají v plánu. Jestli nechce jet s nimi, zeptala se ho nečekaně. Matthias slíbil, že si to nechá projít hlavou, že tentokrát s nimi možná přece jenom pojedje, odpověděl, ale pak pohlédl na hodinky a zvedl se, bude muset vyrazit zpátky.

Pomalou vyjížděl z uličky, ale před kanálem se zastavil, vystoupil a šel k vodě. Posadil se v chladném stínu starého stromu, na svém oblíbeném místě, a nehnutě sledoval labutě, dospělý páreček se dvěma mláďaty, kteří pluli po vodě, neslyšeně klouzali teplým slunečním svitem. Ozval se smích a Matthias si všiml, že k němu běží dva kloučci od sousedů. Co že tady dělá, ptali se ho a on jim dal posunkem na srozuměnou, ať se ztiší, vyzval je,

aby si k němu přisedli. Copak to máš pod okem, zeptal se po chvíli mladšího z bratrů, prý jestli se snad porvali.

„Vy jste se s bráchou přece taky prali.“

„Kdo vám to vykládal?“

„Tvoje máma.“

„Jo, ale teď už vím, že to nebylo správné. Bráchové by se nikdy neměli prát. Bráchové musí držet při sobě, musí si pomáhat.“

Auto už Alena zaparkovala. Matthias ji zahlédl sedět za volantem, čekala směrem k nejbližším stromům a zahloubaně hleděla před sebe. Zatroubil, pak ještě jednou a ona vystoupila, opřela si ruce v bok a usmála se. Také se na ni při vystupování z vozu usmál, ale jedním dechem se omlouval, omlouval se za svůj pozdní příchod, prý cestou zabloudil. A to jsi vážně Vídeňák, smála se Alena a Matthias se zahleděl na kamennou zeď obory Lainzer Tiergarten. Naposledy tu byl jako dítě, prohodil a Alena pohlédla na jeho běžecký úbor. Jestli je úplně nový, ptala se. Prý byl náhodou ve výprodeji a hodí se, může ho nosit i doma, odpověděl.

„Fakt sis musel kupovat zrovna černý?“

„V černé budu nenápadný.“

„Myslíš?“ utrousila pobaveně a Matthias pohledem přešel její oblečení na běhání. Byla celá v bílém. Alena zabouchla auto a zeptala se, jestli se chce hned rozeběhnout, nebo se nejdřív trochu projít. Odpověděl, že hned běžet, ale sotva vyběhli ze stínu prvních stromů, už zpomaloval, až nakonec úplně zastavil. Seshora vypadá město úplně jinak, poznamenal. Alena k němu doběhla

a také se zastavila. Matthias se obezřetně zeptal, jestli uvažuje o tom, že by si pořídila nového psa. Ne, odvětila a pak se dali zase do běhu, běželi kolem zahrad, přes louku, zanořili se do remízku a u Wotrubova kostela sebou práskli do trávy. To je dneska zase vedro, podotkl a ona se ho zeptala, jestli nemá žízeň, jestli mu nemá donést vodu.

„Ne, díky. Kam bys pro tu vodu šla?“

„Do kostela.“

„Vždyť s sebou nemáš žádnou lahev.“

„Donesla bych ti ji v dlaních, jako dřív Achimovi,“ vysvětlila a on se jí zeptal, jestli sem dřív s Achimem chodila často. Byli tu jen dvakrát, odpověděla mu a zeptala se, jestli musí zítra do práce. Až pozítří. Jak dlouho už v té kavárně pracuje? Vypomáhal tam už v mládí, pracoval tam s Jochenem, odpověděl a rozpovídal se o podniku.

„Už tehdy bylo zřejmé, že kavárnu jednou dostane Jochen. Kromě toho má rodinu. Má dvě děti a je šťastně ženatý.“

„Je starší než ty?“

„O dva roky.“

„A kolik mu teda je?“

„Třiačtyřicet.“

„Je taky blondák?“

„Jo. Řekl bych, že jsme si docela podobní.“

„Je to velká kavárna?“

„Ne.“

„A co jsi dostal od rodičů ty?“

„Byt,“ odpověděl, opřel se o lokty a zadíval se na kostel. „To je vážně zajímavý kostel. Z hrubých betonových

bloků, naprosto nesymetrický a přitom stabilní. A k tomu ta okna, každé jinak velké.“

„Wotrubův otec byl Čech. A jeho máma přišla do Rakouska z Maďarska. Chceš se mrknout dovnitř?“

„Rád,“ odpověděl, a tak vstali. Hned u vchodu se však zastavili a oba se zahleděli na mladou dívku, která seděla na stoličce a něžně drnkala na kytaru. Matthias se rychle pokřižoval a Alena ho tiše vyzvala, ať jde za ní. Uprostřed kostela se k nim kytarové tóny linuly ze všech směrů, Alena s Matthiasem spočinuli a pohlédli na stíny, kouřově jemné a široké, natahovaly se kolem nich. Když tu byla naposledy, byla všechna místa obsazená, kostelem se nesl zpěv zahraničních i rakouských dětí, hořela tu spousta svíček a oltář byl vyzdobený květinami. Prostý stejně jako zvenčí, podotkl Matthias, když se rozhlédl, pak přistoupili k oknu a zadívali se na mladé listoví, které se jemně třpytilo, mírně se pohupovalo v lehoučkém vánku. Prošli si celý kostel, a když vyšli ven, schovalo se slunce za mraky. Alena se zeptala, zda chce ještě kousek běžet, a utrhla čtyřlístek. Ano, odpověděl Matthias a jeho pozornost upoutal mrtvý had v trávě.

Čím více se vzdalovali od kostela, tím hlouběji se nořili do lesa a nebe se jim znovu a znovu ztrácelo před očima, slunce mizelo. Když na závěr opustili pěšinu, zaslechli dětské hlasy a před nimi vykoukl hostinec. Usadili se u jednoho z venkovních stolků a čekali, než servírka zkasíruje dvě ženy u vedlejšího stolu, pak si objednali něco k pití i k snědku. U posledního stolu seděla mladá dvojice a v trávě před nimi si hrály dvě holčičky. Matthias odtušil, že to jsou dvojčata, ovšem neušlo mu, že Alena natahuje uši k ženám vedle a jeho neposlouchá. Ženy se

zvedly a odešly a Matthias se Aleny zeptal, co to bylo za řeč, kterou se ty dvě bavily. To byla čeština, odpověděla a on chtěl vědět, o čem si spolu povídaly. Starší žena chtěla té mladší rozmluvit, aby zůstávala v Rakousku, a mladší se jí ptala, proč ona tu tedy žije. Co jí na to ta starší řekla? Prý v Rakousku žije, protože se tu provdala.

„Neuvažovali tvoji rodiče po pádu železné opony, že se vrátí do Čech?“

„Rodiče se krátce poté, co jsem se narodila, rozvedli. Tátu jsem nikdy nepoznala. Maminka mi jednou prozradila, že se znovu oženil a žije ve Štýrském Hradci.“

„A co máma? Taky se znovu provdala?“

„Jednou měla nějakého přítele, českého emigranta, ale brzy se s ním rozešla,“ odpověděla a podívala se po holčičkách, které spolu běžely k nejbližším stromům, obě přitom metaly hvězdy. „Jako malá jsem taky ráda dělala hvězdu.“

„I doma?“ zajímalo Matthiase.

„Ne, doma jsem to nesměla. Poslyš, chodíš často do kostela?“

„Jako malý jsem do kostela občas zašel, tedy s rodiči a Jochenem,“ odpověděl a vtom přišla servírka.

Když se Gudrun vrátila k pultu, zeptal se jí, co včera dělala a jestli byla doma. Bohužel musela zůstat doma, dopoledne prala prádlo a odpoledne uklízela, pak pomáhala Heinzovi s domácími úkoly. Musela mu pomoci s němčinou, jako vždycky, ještě pořád v ní chybuje. Je potřeba s ním mít trpělivost, neříct mu nic ošklivého, neranit ho, protože je to celý táta. S Vanessou díkybohu

nebyly na gymnáziu žádné potíže, však zvládne i vysokou, vždycky to byla chytrá holka, usmála se Gudrun. Dovnitř vstoupil mladý muž, snědý prodejce květin s velkou kyticí v náruči. Přátelsky pozdravil a Gudrun zamrzl úsměv na rtech, přistoupila k němu a vyzvala ho, aby odešel, on však lámanou němčinou oznámil, že musí prodávat, protože chce na studia. Gudrun mu vrátila květinu, kterou jí chtěl darovat, vyprovodila ho z kavárny a zavřela za ním. Když se vrátila k pultu, prohlásila, že si tu nepřeje žádné prodavače květin, nechce tu žádné pouliční prodejce, prý by jen vyrušovali hosty, snad by je dokonce mohli vyděsit.

Zanedlouho dovnitř pronikla tma, a tak se Gudrun rozloučila a šla domů. Do kavárny se uchýlilo už jen pár dalších hostů a uvnitř panoval klid, u většiny stolků nikdo neseděl. Na náměstí venku se setkala několik mladých lidí, holky a kluci, blondatí i bruneti, také tentokrát vtipkovali a smáli se. Tehdy večer však vstoupily dvě dívky dovnitř, potřebovaly si odskočit. Dříve než stihly kavárnu zase opustit, zeptal se jich Matthias, jestli už se těší na letní prázdniny. Ano, pojedou do Srbska k prarodičům, už je dva roky neviděla, odpověděla jedna dívka, druhá pravila, že zůstává doma a že se holt bude chodit koupat a tancovat. Pak vyšly ven a Matthias oplatil úsměv staršímu páru, který seděl u posledního stolu. Mladí lidé si najdou zábavu všude bez ohledu na to, jestli budou doma, nebo za hranicemi, podotkla paní a muž dodal, že oni nebyli jiní. Pocházejí z Kufsteinu a jsou tu na návštěvě u dcery, prozradila paní, a pak se rozpovídali o tom, co se jim ve Vídni nejvíc líbilo.

Dveře se prudce rozlétly a dovnitř vstoupili Jochenovi

přátelé. Už z pozdravu bylo patrné, že jsou podnapilí, a když se ptali po Jochenovi, rozléhaly se jejich hlasy po celé kavárně. Objednali si pivo a rozjařile se bavili, debatovali o jakémisi fotbalovém utkání.

„V létě tu budete mít konečně klid,“ utrousil pak jeden s pohledem na omladinu za oknem. „Až támhleti odjedou domů.“

Už to začalo, poznamenala Alena, když koupila vstupenky, a pak neslyšně otevřela dveře. Malý divadelní sál byl skromný a starý, ale útulný, jeho barvy zvláštním způsobem hrály.

„Tak co?“ zeptala se tiše, když se usadili. „Znáš to tu?“

„Znám, ale uvnitř jsem nikdy nebyl,“ odpověděl. Diváci se zasmáli a Matthias viděl, jak nejstarší herec, v jehož němčině byl poznat přízvuk, ležel na zemi a kopal nohama. Publikum znovu a znovu propukalo v hlasitý smích. Herec mluvil a vtipkoval, čelem k divákům, v roli cizince byl přesvědčivý. Po představení vyšel tenhle muž ze sálu, postavil se ke kase a ještě jednou děkoval divákům, všechny žádal, ať ještě zůstanou na společnou skleničku vína, pobízel je, ať se posadí ke stolkům. Matthias se Aleny zeptal, odkud ten muž pochází. Prý je to původem Čech, ovšem žije s rodinou ve Vídni. Jeho srdce dávno patří zdejšímu divadlu, i srdce jeho ženy mu patří. Jejich synové tu vyrostli a vždycky měli co do činění s divadlem a herectvím, odpověděla a přisedla si k ženě, která ve hře rovněž účinkovala. Žena hovořila vídeňským dialektem, mluvila rychle a nahlas, stejně jako na pódiu se usmívala a lehce pohybovala rukama. Najednou se

obrátila na Matthiase a zeptala se ho, jestli je Čech. Jako Vídeňák nemůže s určitostí tvrdit, že nemá žádné české předky, odpověděl, a žena pohlédla na starého herce, mávla na něj a pobaveně ho přizvala k nim ke stolku. Tady se vždycky užije takové legrace, řekla Alena Matthiasovi, do toho jí však zazvonil telefon. Přijala hovor a svésila hlavu, ve tváři zvážněla. Pak telefon zase uklidila a prohlásila, že jí volala mámina sousedka.

„Mamince je zle, musím za ní hned vyrazit.“

„Jedu s tebou,“ prohlásil Matthias. Alena vstala a spěchala ven. Běžel za ní, všiml si, že s někým telefonuje, slyšel, že si objednává taxi, pak se jí zeptal, co se stalo. Nic vážného, odvětila, nemusí s ní jezdit, ať klidně jede domů. Matthias navrhl, že ji doprovodí jen k domu, ale když později vystupovali z taxíku, šel s ní, mlčky vyběhl po schodech, stejně svižně jako ona. Její máma, štíhlá zrzavá žena, seděla u zavřených dveří do bytu, evidentně spala, ve vzduchu se vznášel pach alkoholu.

„Bohužel ji sama nezvládnou dostat do bytu,“ oznámila jim sousedka a Alena otevřela dveře. Kde je ložnice, zeptal se Matthias, a když mu to Alena pověděla, vzal její mámu do náruče a rychle vešel dovnitř. Uložil ji do postele a zeptal se, zda má zůstat, avšak Alena to odmítla, otočila se k němu zády a odmlčela se.

Zabrzdl a zamával z okénka. Znovu se rozjel, až když dopadla na sedadlo spolujezdce. Jestlipak všechno zvládla? Skoro, odpověděla a on se zeptal, kdy dorazila domů. Teprve před hodinou, protože se u maminky zdržela, musela jí ještě uvařit.

„Vážně jsem tě ráno neprobudil?“ zeptal se. „Mluvila jsi tak divně.“

„Nemohla jsem mluvit nahlas, protože jsem ležela vedle maminky. Ostatně, sousedka už jí prý všechno řekla. Mamince je to strašně trapné, dělá si starosti, co si teď o nás asi musíš myslet.“

„Tím se nemusí trápit. Ona nejde do práce?“

„Je nezaměstnaná. Už docela dlouho.“

„A kde dřív pracovala?“

„V samoobsluze.“

„Příště ji můžeme vzít s sebou.“

„To je od tebe hezké,“ řekla, ovšem pak mu začala líčit, jak náročné to pokaždé bylo, vytáhnout maminku na nějaký výlet. Ve Strebersdorfu ale utichla, a když zastavil před Marchfeldským kanálem, vystoupila a zvolala, že by ji nikdy nenapadlo, jak je tu krásně. Tady by jeden řekl, že už snad vůbec nejsme ve Vídni, dodala a vzhlédla k Leopoldsbergu.

„Ale ve Vídni jsme, to je slyšet,“ prohodil Matthias, otevřel kufr auta a vyndal si rybářské náčiní a piknikový koš. Alenu zajímalo, kde stojí dům jeho rodičů, on jí však odpověděl jen tolik, že jí ho ukáže později. Ví už, jak dlouho jeho rodiče zůstanou v Bad Bleibergu? ptala se. Prý se vrací až příští týden.

„Mohli bychom u nás pak zalít kytky a rostliny,“ navrhl a ona na to, že je to dobrý nápad, načež se zajímala, kde přesně se Bad Bleiberg nachází. Popsal jí to a ona prohlásila, že to musí být úžasné i pro Maxe.

„Tohle je moje nejoblíbenější místo,“ prozradil jí pak Matthias u vody a Alena se rozhlédla. Tady je člověk úplně schovaný, zjistila a Matthias došel do auta pro

deku. Alena se posadila do dřepu a smočila ruce ve vodě. Když se napřímila, spatřila kachny a pak celou labutí rodinku. Žijí tu i bobři, poznamenal Matthias a sedl si. Alena řekla, že ve volné přírodě bobra ještě nikdy neviděla. On na to, že když s ním vyrazí častěji, třeba nějakého zahlédnou. Alena si k němu sedla a připravila jídlo. Vyprávěl jí, jak je s Jochenem učil táta rybařit, a ona se ptala, jestli chytali přímo tady, na tomhle posedu. Ne, rybařili na tátově oblíbeném místě, které je jinde, naproti jejich domu.

„Tady jsem mohl být sám.“

„Často jsi chtěl být sám?“

„Někdy jo,“ odpověděl a ona byla zvědavá, jestli tu pokaždé rybařil. Ne, pokaždé tu nechytal, chodil se sem taky učit nebo dělat úkoly, četl si tu nebo jen tak přemýšlel. A o čem tu přemýšlel?

„Nejsi trochu zvědavá?“

„Myslím, že jsi byl tiché dítě.“

„To říkali naši taky. Zato Jochen byl přesvědčený, že když jsem tady u kanálu, mají všichni v domě konečně klid.“

„Takhle ošklivý k tobě byl?“

„Svého času na mě byl hodný.“

„Proč na tebe byl hodný?“

„Jednou se vracel opilý z nějaké párty, viděl mě tady a chtěl, abych se s ním šel vykoupat. Já ale skočil do vody až ve chvíli, kdy se topil, a protože jsem se o tom doma ani slovem nezmínil, vzal mě na milost.“

„Zachránil jsi mu život,“ podotkla Alena a Matthias jí vyličil, jak se oba nepozorovaně vrátili domů a vplížili se do svých pokojů. Najednou vyskočil, vytáhl z vody

rybu a Alena se chichotala, překvapením oči navrch hlavy. Vyprávěl jí, jak s Jochenem a rodiči někdy grilovali, a když pak chytil další rybu, vydali se k domu.

„Je krásný,“ prohodila Alena při pohledu na dům. Matthias jí podržel dveře a vzal ji dovnitř. Nádhera, vydechla v obývacím pokoji, přistoupila ke knihovně a bříska prstů přešla po hřbetech knih, načež se znovu rozhlédla. Vyzval ji, ať jde s ním. Vystoupal po schodech a otevřel jedny dveře. Pak Aleně prozradil, že to dřív býval jeho pokoj. Zdá se ještě světlejší než obývací, podotkla, a on ji provedl pokojem a otevřel dveře na terasu.

„V dětství tě pěkně rozmazlovali,“ prohodila na terase a pohledem sklouzla k druhé polovině terasy. Tam jsou dveře k někdejšímu pokoji Jochena, vysvětlil, dříve tady, přímo uprostřed, byla stěna z rostlin, která je od sebe s Jochenem dělila. Pěkný výhled, řekla a on ukázal na stromy rostoucí u kanálu. Tam prý jeho táta neustále chodil na ryby, podotkl, a ona se zeptala, jestli se nepustí do kopení zahrady. Klidně se toho může zhostit sama, prohodil později v zahradě a podal jí hadici. Pak se zeptal, jestli ona, jako člověk z velkoměsta, vůbec ví, jak se zalévá zahrada. Nech se překvapit, odpověděla mu, a když jí pustil vodu, namířila hadicí přímo na něj. Voda cákala po celé zahradě a oni se smáli tak, že jejich hlasy doléhaly až ke kanálu. Vběhli do domu, usušili si vlasy a pak zalili všechny květiny i rostliny. Když sebou plácli v obývacím pokoji na pohovku, začínalo se venku smrákat. Směla by zapnout televizi? Jasně, odpověděl a ona se natáhla po dálkovém ovladači. Bezva! vykřikla, jakmile si všimla, že Češi porazili Rakušany ve fotbale. Matthias se otočil a vstal. Pozdravil se s rodiči. Otec

hleděl na televizor, matka na Alenu. Ta vstala a Matthias ji rodičům představil.

„Matthias mi ukazoval, jak se chytají ryby,“ prohodila Alena.

„A ona mi na oplátku pomohla se zaléváním a kropením.“

„Počkám venku,“ utrousila Alena a vyšla ven. Rodiče se po sobě podívali.

„Proč jste mi nedali vědět, že se vracíte už dneska?“ ptal se Matthias.

„Není na tebe trochu mladá?“ zajímalo matku.

„Jak že se jmenuje?“ chtěl vědět otec. Matthias odpověděl a otec se ho zeptal, co je to za jméno. Je to české jméno, odušil Matthias a vyšel ven. Viděl, že si Alena sedla k Maxovi a otírá si slzy z očí.

Když se stařík, který seděl u stolu sám, nechal ukolébat spánkem, Matthias k němu přistoupil a vzbudil ho. Co se děje, ptal se ten muž, oči měl jak dvě škvírky a pohled skelný, rukou zašmátral po skleničce vína.

„Zavíráme. Ale klidně si to ještě dopijte.“

„Před měsícem mi zemřela žena a od té doby je doma strašně ticho. Možná bych si měl najít nějakou práci. Nesháníte někoho na výpomoc?“

„Bohužel ne.“

„Teď jsem zůstal úplně sám.“

„Nemáte děti?“

„Ne, žena nemohla mít děti. Kdybych je měl, udělal bych všechno pro to, aby byly šťastné.“

„To vám věřím,“ prohodil Matthias a dovnitř vstoupila

Marlene. Muž zaplatil a odešel, Marlene se posadila. Náhodou je prý ve Vídni, a tak ji napadlo, že za ním zaskočí. Co dělá ve Vídni? Je tu s kamarádkou, odpověděla a on se jí zeptal, jak se jí daří. Už je jí lépe, přiznala a svěřila se mu, že se rozešla s přítelem a přestěhovala do nového bytu.

„Předpokládám, že v Salcburku.“

„Ano, v Salcburku,“ potvrdila a hned se ptala, co on a jestli ještě jezdí na ryby do Strebersdorfu. Málokdy, odpověděl a ona se zahihňala při vzpomínce, jak se ji kdysi pokoušel naučit chytat a jak na to byla levá.

Proč jsi takový zamlklý, zeptala se ho Alena, když dorazili na Leopoldsberg. Je trochu unavený, moc toho nenaspal, nemohl totiž zabrat, vyvětlil a vystoupil z auta. Ona na to, že je škoda, že s sebou nevezl Maxe. Je prý v zahradě, tam mu nic nechybí.

„Ale tady si se mnou mohl zadovádet a pěkně se proběhnout,“ namítla. „A i ty by ses protáhl, pak by se ti určitě hezky usínalo. Kdy jsi tu byl vlastně naposledy?“

„To už je dávno,“ odpověděl a pak se spolu vydali ke kostelu. Zastavili se u zídky opodál a zadívali se na město. Taky už jsem tady dlouho nebyla, přiznala Alena a pak si povídali o tom, které věžáky od té doby vyrostly a jak se město zvětšilo.

„Připadá ti teď hezcí?“ zeptala se.

„Je hezcí a zajímavější.“

„Mně připadá hezcí a zajímavější hlavně díky své rozmanitosti. Řekni mi, chodí tvoji rodiče ještě do kostela?“

„Chodí. Proč se na to ptáš?“